

Politica franceză

Cuprins:

- A. Informații generale
- B. Despre republică
- C. Prima republică
- D. Președinți francezi

Franța

A. Informații generale:

Limba oficială a acestei țări este franceza, limbă vorbită în 30 state.

Capitala țării este Parisul, aceasta are o populație de 2.142.800 locuitori și o densitate de 24.448 locuitori/km² iar primarul ei este Bertrand Delanoë.

Președintele țării este Jacques Chirac iar prim-ministrul ei este Dominique de Villepin.

Foma de conducere politica a țării este republica.

Moneda oficială este Euro.

Franța este o democrație organizată ca un stat unitar și ca o republică semi-prezidențială. Este o națiune dezvoltată având cea de-a cincea economie mondială în 2004.

Principalele sale valori sunt exprimate în Declarația Drepturilor Omului și Cetățeanului.

Franța este unul din membrii fondatori ai Uniunii Europene și este țara cu cea mai mare suprafață dintre toți membrii UE. Ea este de asemenea unul din membrii fondatori ai Organizației Națiunilor Unite. Este unul din cei cinci membri permanenți ai Consiliului de securitate ONU având drept de veto, și una din cele șapte țări deținătoare în mod oficial ale bombei atomice.

B. Despre Republică

Cuvântul **republică** derivă din temenul latin *res publica*, însemnând *lucru public*. Republica este o formă de organizare statală (sau formă de stat) în care suveranitatea aparține poporului iar puterea executivă este exercitată de cetățeni aleși, pentru o perioadă determinată de timp. Acest termen, se referă la organizare politică a societății în sens larg. Republica în Antichitate, reprezenta interesul pentru comunitate, pentru *polis*, pentru oraș.

De-a lungul istoriei au existat diverse forme de republici, unele continuând să existe sau să co-existe. De la republicile sclavagiste ale antichității până la republicile constituționale moderne de tip parlamentar, semi-parlamentar sau prezidențial este un drum lung.

Republica parlamentară este o republică unde prim-ministrul (sau cancelarul) este șeful guvernului respectiv autoritatea executivă în stat, iar șeful statului (numit Președinte) are, cu mici excepții, funcții simbolice. Un exemplu de astfel de republică este Germania.

Republica prezidențială este o formă de guvernământ în care președintele este atât șeful statului cât și șeful executivului.

C. Prima Republică

Prima Republică a luat ființă pe 21 septembrie 1792, prin editarea Constituției anului I având la conducere un guvern revoluționar. Pe 22 august 1795 Constituția celui de al III-lea an a instaurat Directoratul, înlocuit prin Constituția celui de al VIII-lea an, 13 decembrie 1799 de către Consulat. Pe 18 mai 1804, în cel de-al XII-lea an al republicii, a luat ființă primul Imperiu. Pe perioada acestuia, Franța controla cea mai mare parte din Europa, puterea fiind consumată de războaiele purtate cu Marea Britanie, Prusia, Austria și Rusia.

D. Președinți francezi

Charles de Gaulle (n. 22 noiembrie 1890 - d. 9 noiembrie 1970) a fost un general și un politician francez. În 1940 a devenit șef al guvernului francez de exil din Londra, iar în 1945 a fost ales ca și prim-ministru de către Parlamentul francez. În 1958 a fost ales ca și președinte al Franței și și-a păstrat postul și după alegerile din 1965. Pe 28 aprilie 1969 de Gaulle s-a retras prematur din funcția de președinte al Statului.

François Mitterrand (n. 26 octombrie 1916 Jarnac - d. 8 ianuarie 1996, Paris), a fost președinte al Franței între anii 1981-1995. După absolvirea studiilor sale în 1939 a fost mobilizat în armată, iar în 1940 a fost în captivitate germană. În 1941 a evadat. Mitterrand a evoluat din punct de vedere ideologic de la poziția socialismului reformator la aceea a pragmatismului caracteristic unui reprezentant al națiunii, susținător al rolului cheie, din punct de vedere militar și cultural, pe care Franța era chemată să-l joace în arena internațională. Alături de Germania, Franța lui Mitterrand a ocupat un loc de frunte în cursa pentru Europa unită. În 1988 a primit împreună cu colegul său german de post, Helmut Kohl, Premiul Karl.

Jacques René Chirac (născut la Paris 29 noiembrie, 1932) a fost ales președinte al Republicii Franceze în 1995 și 2002 (fiind, între timp, co-prinț al Andorrei). Jacques Chirac a fost colaborator al președinților francezi Georges Pompidou în anii 1960 și Valéry Giscard d'Estaing în anii 1970. A fost primar al Parisului din 1977 până în 1995 și prim-ministru în 1974 - 1976 și 1986 - 1988. A candidat pentru postul de președinte fără succes în 1981 și 1988, și a fost ales în 1995 și 2002.

Chirac a studiat la:

- Lycée Louis-le-Grand (a absolvit în 1950)
- Institut d'Etudes Politiques 1951-1954 (servicii publice și politică)
- Școala de vară Harvard în 1953
- ofițer de cavalerie armată în Saumur (locul 1)
- Școală de elită pentru servicii guvernamentale; locul 10 în 1959
- Și-a satisfăcut serviciul militar în Armata Franceză din 1954 până în 1957 și a fost recrutat în timpul războiului franco-algerian.

În prezent este căsătorit cu Bernadette Chodron de Courcel, având două fiice, printre care și Claude Chirac și este de credință romano-catolică.

La începutul politicii a fost suspectat că ar fi comunist deoarece el a semnat „Chemarea de la Stockholm” și a vândut ziarul comunist „l'Humanité”. Asta a fost mai târziu o problemă pentru el când a dat la o academie pentru a deveni ofițer militar. Deși meritele sale academice îl puneau pe primul loc printre studenți, armata a aranjat să intre

ultimul, asigurându-i rolul de soldat, motivul fiind ca ei nu doreau un ofițer comunist. În urma unei plângeri și-a ocupat postul meritat. De asemenea, a avut probleme cu mersul în Statele Unite ale Americii din cauza McCarthy-ismului.

Carieră politică:

- Auditor al Curții de Conturi franceze din 1960.
- S-a alăturat staff-ului prim-ministrului George Pompidou în 1962 (în funcția de secretar de stat pentru probleme sociale).
- A fost ales pentru Ansamblul Național în 1967. În 1968, a jucat un rol foarte important în negocierea unui armistițiu în răscoala studenților și în greva muncitorilor din mai 1968;
- Secretar de stat pentru dezvoltarea economică și rurală în 1973;
- Ministru al Dezvoltării Rurale și agriculturii din 1973 până în 1974;
- Ministru de Interne în 1974;
- Prim-Ministru din 1974 până în 1976, și apoi din 1986 până în 1988;
- Primar al Parisului, din 1977 până în 1995;
- Președinte al Franței, din 1995.

Jacques Chirac a stat mult în politica de centru-dreapta, fiind un suporter al taxelor mai mici, al eliminării controalelor de prețuri, al pedepselor mari pentru crimă și terorism și al privatizării afacerilor.

Acesta a candidat pentru funcția de președinte în 1981, dar a fost învins de François Mitterrand. După alegerile din 1986, Mitterrand a trebuit să împartă puterea cu parlamentul de dreapta, forțând funcția de prim-ministru pentru Chirac. A fost învins din nou în alegerile prezidențiale din 1988 (de către Mitterrand), dar a rămas primar al Parisului și membru activ în parlament.

Chirac a fost în final ales ca și președinte al Franței în 1995, dar a trebuit să treacă mult timp pentru a reduce la tăcere electoratul deziluzionat. Șomajul în Franța rămâne printre cele mai mari din Uniunea Europeană iar grevele sunt foarte frecvente, predominante în sectorul public, în special în transportul de călători.

Chirac a fost de asemenea suspectat de corupție și de uzul banilor publici în scopuri personale pe perioada în care a fost primar al Parisului. Totuși, investigațiile despre rolul său în aceste probleme au fost suspendate până când a încetat să se mai bucure de imunitatea parlamentară față de procuratură. Acele suspiciuni au promovat show-ul satiric Les Guignols de l'Info pentru a introduce personajul-păpușă Super Menteur (Super Mincinos), format din o reprezentare a sa într-un costum ca al lui Superman.

Pe 14 iulie, 2002 în timpul sărbătorilor zilei naționale, Chirac a supraviețuit unei încercări de asasinat din partea unui individ ce avea o pușcă ascunsă într-o husă de chitară. Cel care a încercat asasinatul a tras un foc înspre locul unde se afla Jaques Chirac, fiind repede oprit de oamenii din jur. Atacatorul, Maxime Brunerie, a fost găsit ulterior iresponsabil, fiind astfel imposibil de a fi judecat într-un proces. Grupul violent de extremă dreapta cu care a fost asociat, Unité Radicale a fost atunci dizolvat administrativ..

Jaques Chirac nu a dorit război cu Irak-ul decât ca ultimă soluție (cu rezoluție și mandat a Consiliului de Securitate al ONU) în 2002 și 2003, cerând participarea inspectorilor ONU pentru mai mult timp. Împreună cu cancelarul german Gerhard

Schröder și cu președintele rus Vladimir Putin, a încercat să caute o cale diplomatică de rezolvare a problemelor războiului.